Úgy kell élnünk, ahogyan az Úr Jézus élt

Legtöbbünket arra tanítottak, hogy csodálattal tekintsünk mindarra, amit az Úr Jézus tett, és az Ő egész lényére. Azt hitették el velünk, hogy nekünk sohasem lehet olyan igazságunk, olyan hosszútűrésünk, olyan szelídségünk, mint Neki…

Azt tanítják nekünk, hogy az Úr Jézus isteni mércével élt, amely elérhetetlen az emberek számára, és ezért nekünk, földi halandóknak megengedettek az emberi gyengeségek. Azzal csapnak be bennünket, hogy az üdvösség csupán a bűnök bocsánatában áll a kereszten hozott áldozat által, és hogy a feltámadáskor majd nekünk tulajdonítják az Ő igazságát.

Ha meg akarjuk tudni, hogyan élt az Úr Jézus, csak azokat a dolgokat emelik ki előttünk, amelyek az egyszerű ember számára elérhetetlenek. Azt mutatják meg, hogy járt a vízen, öt kenyérből és két halból megvendégelt ötezer embert, halottakat támasztott fel, megdorgálta a szelet, csendet parancsolt a tengernek… Elmondhatnánk, hogy olyan dolgokat tett, amelyekre egyetlen közönséges ember sem képes.

A Sátán a szolgái által azzal csap be bennünket, hogy senki sem élhet úgy, mint az Úr Jézus, és hogy ez az elhívás nem nekünk szól. A Szentírás igéje azonban határozottan kimondja, hogy úgy kell élnünk, ahogyan az Úr Jézus élt. Ez parancs, amelyet mindegyikünknek teljesítenie kell. („A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt.” 1János 2:6)

Az odafelvalók keresése

Az Úr nem arra hív el bennünket, hogy megsokasítsuk a kenyereket, sem arra, hogy a vízen járjunk, sem arra, hogy halottakat támasszunk fel vagy más csodás dolgokat tegyünk. Nem ezekben a dolgokban kaptunk elhívást arra, hogy hasonlóvá legyünk Hozzá, hanem arra, hogy úgy éljünk, ahogyan Ő élt.

Azokban a dolgokban kell élnünk, amelyekben Ő élt, és amelyek minden ember hatalmában állnak; olyan dolgokban, amelyekben mindegyikünk úgy élhet és úgy kell is élnie, ahogyan az Úr Jézus élt: az újonnan született éppúgy, mint a hitben érett ember.

Vannak dolgok, amelyeknek az ember nem tulajdonít jelentőséget, de az Úr Jézus megélte őket a mennyei Atyával való kapcsolatában. Ezeket mindnyájunknak gyakorolnunk kell, kicsinytől nagyig, mert feltétlenül szükségesek ahhoz, hogy eljussunk a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.

Az önmegtagadás, az alázat, a kegyesség, az igazság… amelyekben Ő élt, jellemének szépségét fejezik ki. Ezekért vetették meg Őt az emberek, és ezekért nem törődtek Vele. (Amikor a Világosság eljött a világra, az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot. János 3:19)

Arra kaptunk elhívást, hogy csodálattal teljünk el az Ő lénye iránt, hogy vonzzon bennünket az Úr Jézus szívének szépsége. De azon is munkálkodnunk kell, hogy szívünk az Ő szíve szerint formálódjon át: hogy megtagadjuk önmagunkat, alázatosak és kegyesek legyünk, szolgává tegyük magunkat, ahogyan Ő tette, hosszútűrők legyünk, amikor gúnyolnak bennünket, jóságosak legyünk azokhoz, akik üldöznek minket, telve legyünk szelídséggel…

Ha gyönyörűségünket leljük ezekben a dolgokban, és át is ültetjük őket a gyakorlatba, általuk lépésről lépésre növekedni fogunk, amíg el nem jutunk jellemünk tökéletességére.

A mennyei Atyával való kapcsolatában az „igazi Jézus" megtagadta önmagát, alázatos volt, engedelmes szolgává lett mindhalálig, az Úr félelme volt a gyönyörűsége, kegyes volt, és teljes szívéből szerette a mennyei Atyát.

Tömegek becsülik Őt azért, mert enni adott nekik, mert meggyógyította őket, de azt, hogyan élt Ő az Atyjával való kapcsolatában, nem érdekli őket, és nem is akarnak úgy élni, ahogyan Ő élt. Mivel a Sátán elhitette velünk, hogy lehetetlen úgy élni, ahogyan Ő élt, legtöbbünk nem is figyel oda az Úr életének ezekre a vonásaira.

Pedig könnyű észrevenni, hogy azokban a dolgokban, amelyekben Ő élt, tőlünk is azt kívánják, hogy éljünk. Ha úgy élünk, ahogyan Ő élt, növekedni fogunk, amíg el nem jutunk a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.

Az önmegtagadás

Az értelmező szótár szerint: lemondás a személyes érdekekről vagy elképzelésekről.

A mennyei Atyával való kapcsolatában az Úr Jézus megüresítette önmagát. („A ki, mikor Isten formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén fel." Filippi 2:6–8)

Az önmegtagadás azt jelenti, hogy lemondasz az érdekeidről, lemondasz a saját véleményedről, a saját akaratodról, lemondasz a visszavágásról.

Noha Isten Fia volt, az Úr Jézusnak nem volt saját véleménye, nem azt tette, amit akart, hanem akaratát teljesen alávetette Istennek.

Az önmegtagadás meghatározását abban az életben találjuk meg, amelyet az Úr Jézus a mennyei Atyával való kapcsolatában élt. Ha nincs előttünk ez a kép az önmegtagadásról, amelyet az Úr Jézus gyakorolt, nem fogjuk tudni, mit jelent valójában az önmegtagadás. („Bizony, bizony mondom néktek: A Fiú semmit sem cselekedhetik önmagától, hanemha látja, hogy az Atya cselekszi; mert a miket az cselekszik, ugyanazokat cselekszi szintén a Fiú is." János 5:19)

Az Úr Jézus egy, az Atyával imádságban töltött éjszaka után választotta ki a tizenkét tanítványt. De egyiküket sem Ő maga választotta, hanem a mennyei Atya. („A kiket nékem adtál, megőriztem, és senki sem veszett el közülök, hanemha a kárhozat fia, hogy az írás beteljesedjék." János 17:12)

Nem a saját gondolatai szerint munkálkodott, hanem engedelmességben maradt, és mindent megtett, amit a mennyei Atya mondott Neki. Amikor megmosta a tanítványok lábát, amikor mindenkinek szolgája volt, amikor a sokaságnak enni adott, teljes engedelmességben volt az iránt, amit a mennyei Atya mondott Neki.

Sok gyógyítást végzett, de egyetlen gyógyítást sem saját kezdeményezésből, mindegyiket úgy tette, ahogyan az Atya mondta Neki. („Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek: és az én ítéletem igazságos; mert nem keresem az én akaratomat, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét." János 5:30)

Ez az önmegtagadás receptje. Ha csodáljuk Őt azért, ahogyan élt, magunkévá tesszük, és pontosan úgy fogjuk gyakorolni, ahogyan Ő gyakorolta.

Az Úr Jézus megmutatja nekünk, hogyan élt a földön, megmutatja szívének ezt a vonását, amely tökéletesen szép. Ezzel a gyönyörű vonással vonz minket magához, hogy teljes szívünkből vágyjunk arra, hogy nekünk is meglegyen.

Arra kaptunk elhívást, hogy úgy éljünk, ahogyan Ő élt, hogy megtagadjuk önmagunkat, ahogyan Ő megtagadta önmagát. Ez az az igazi élet, amelyre elhívattunk, mert az új élet nem kezdődhet el önmegtagadás nélkül.

Az önmegtagadás az Úr Jézus első követelménye, amelyet minden embernek teljesítenie kell, aki új életet akar kezdeni. („Ha valaki jőni akar én utánam, **tagadja meg magát,** és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem." Lukács 9:23)

Könnyen észrevehető, hogy az önmegtagadás az üdvösség tervének része, amely nélkül nincs újjászületés. Így élt Ő, megtagadta önmagát, Ő, a mi Vőlegényünk, és tőlünk is ugyanezt kívánja.

Vizsgáld meg magad! Megtagadtad önmagadat, lemondtál az emberi értékekről? Teljesen elfogadtad Krisztus tanításait? Minden újjá lett? („Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden." 2Korinthus 5:17)

Az ördög azért jött, hogy a Szentírás bizonyos részeivel megtévessze az embereket, és elhitesse velünk, hogy nem lehet úgy élni, ahogyan az Úr Jézus élt. De lehet, és az üdvösséghez kötelező! („És a ki fel nem veszi az ő keresztjét, és úgy nem követ engem, **nem méltó én hozzám.**" Máté 10:38)

Így élt az Úr Jézus, így kell élnünk nekünk is. Ha körülnézünk, könnyen megállapíthatjuk, hogy az önmegtagadás az egyik leginkább megvetett és figyelmen kívül hagyott dolog. Kérdezzük meg magunktól: Becsüljük-e, és vágyunk-e arra, hogy önmegtagadásban éljünk, ahogyan az Úr Jézus élt?

Az alázat

Az értelmező szótár szerint: **alázat** = alázatos, engedelmes, tisztelettudó magatartás.

A mennyei Atyával való kapcsolatában az Úr Jézus alázatos szívű volt. Ez az Úr Jézus jellemének egy másik, ragyogóan szép vonása, amellyel magához vonz bennünket. Olyasmi ez, ami az Úr Jézus jellemének szépségét fejezi ki, és amelybe bele kell szeretnünk, hogy vágyjunk arra, hogy pontosan olyan alázatosak legyünk, mint Ő. („Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek." Máté 11:29)

Arra kaptunk elhívást, hogy úgy éljünk, ahogyan Ő élt, hogy alázatosan éljünk, ahogyan az Úr Jézus élt – ezt az életet ma a keresztények többsége megveti és figyelmen kívül hagyja. Az Úr Jézus számunkra az alázat példaképe. A mennyei Atyával való kapcsolatában olyan alázatos szívű volt, hogy az ítéletét elvették. („Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett." Apostolok cselekedetei 8:33)

Erre az alázatra kaptunk elhívást mi is, amelyben az ítéletünket elveszik tőlünk. Ha őszinték vagyunk önmagunkhoz, el kell ismernünk, hogy ez nehéz elhívás, amelyet a legtöbben megvetnek. („És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig." Filippi 2:8)

Az alázatos és feltétlenül engedelmes magatartást az mutatja meg, hogy csak úgy ítélt, ahogyan az Atyától hallotta, nem a maga akaratát kereste, hanem csak Isten akaratát – így élt az Úr Jézus. („Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek: és az én ítéletem igazságos; mert nem keresem az én akaratomat, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét." János 5:30)

Annyira megalázta magát, hogy engedelmes lett mindhalálig. („A ki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott; szenvedvén, nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre." 1Péter 2:23)

Kérdezzük meg magunktól: Szeretjük-e ezt a Jézust, aki ennyire alázatosan viselkedik az Atyjával szemben? Szeretjük-e ezt a Jézust, aki mindenben alávetette magát az Atyának? Szeretnénk-e egy olyan Férfi menyasszonya lenni, akinek nincs saját véleménye, hanem csak azt teszi, amit az Atyja mond Neki? Teljes szívünkből szeretjük-e ezt a jellemvonást, úgyhogy vágyjunk arra, hogy mi is olyanok legyünk, mint Ő, és úgy éljünk, ahogyan Ő élt? („Alázzátok meg azért magatokat az Isten hatalmas keze alatt." 1Péter 5:6)

Vizsgáld meg magad! Alázatosan élsz az Istennel való kapcsolatodban? Alázatos és engedelmes vagy-e mindenben, ahogyan az Úr Jézus élt?

A kegyesség

Az értelmező szótár szerint a kegyes ember az, aki szigorúan megtart valamit…; valaki iránt tisztelettudó és csodáló magatartás.

Az Úr Jézus jellemének egy másik, tökéletesen szép vonása **a kegyesség.** A Szentírás igéje azt mondja, hogy a mennyei Atya meghallgatta az Úr Jézust az Ő kegyességéért. (Zsidók 5:7)

Az Úr Jézus teljes szívéből csodálta és szerette a mennyei Atyát, és szigorúan megtartotta minden igéjét – ez az igazi kegyesség. Erre kaptunk elhívást mi is: hogy olyan kegyességünk legyen, amilyen az Úr Jézusé volt, ne csupán a kegyesség látszata. („A Fiú semmit sem cselekedhetik önmagától, hanemha látja, hogy az Atya cselekszi; mert a miket az cselekszik, ugyanazokat cselekszi szintén a Fiú is." János 5:19)

Meg kell értenünk, hogy jellemünk tökéletességére csak akkor juthatunk el, ha az Úr Jézushoz hasonlóan teljes engedelmességben élünk az Isten országának hibátlan, tökéletes törvényei iránt.

Az Úr Jézus azért jött a földre, hogy megtanítsa nekünk a kegyességet, amely csodálat és szigorú engedelmesség. („Ha valaki másképen tanít, és nem tartja magát a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédeihez és **a kegyesség szerint való tudományhoz:** Felfuvalkodott az, és semmit sem tud." 1Timóteus 6:3–4)

Meg kell tanulnunk kegyesnek lenni, ahogyan az Úr Jézus volt, hogy végül mindenben engedelmesnek találtassunk, ahogyan az Úr Jézus engedelmeskedett az Atyának.

Az engedelmesség példáját láthatjuk Ábrahámnál, amikor azt kérték tőle, hogy áldozza fel a fiát, Izsákot. Nem zúgolódott, nem alkudozott, hanem pontosan úgy cselekedett, ahogyan parancsolták neki. (Az angyal így szólt: „Ne nyújtsd ki kezedet a gyermekre, és semmit ne csinálj vele, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy." 1Mózes 22:12)

Minden embernek át kell mennie a kegyesség vizsgáján, hogy kiderüljön, méltónak vagy méltatlannak találtatik-e Isten országára. Isten országa polgárának lenni mindenkit kötelez a kegyességre, kötelez a csodálatra és az Ő parancsolatainak szigorú megtartására. („Mert a testi gyakorlás kevésre hasznos; az istenfélelem pedig mindenre hasznos, mert **megvan néki a jelenvaló és a következendő életnek ígérete.**" 1Timóteus 4:8)

Csak az találtatik méltónak arra, hogy örökké az odafenti hazában lakjon, aki eljut erre a kegyességre: a teljes, rendíthetetlen engedelmességre, amely az Úr Jézust jellemezte, és amely Ádám engedetlenségének éppen az ellentéte.

Nem élhetjük le egész életünket a kegyesség látszatában abban a hitben, hogy végül az irgalomra hivatkozva mégis befogadnak Isten mennyországába. („Mert lesznek az emberek magukat szeretők… kik olyanok, mint a kegyesség látszatával bírók, de megtagadják annak erejét: ezeket is kerüld." 2Timóteus 3:2–5)

Vizsgáld meg magad! Annyira csodálod-e az Úr Jézus kegyességét, hogy vágyj arra, hogy olyan kegyes légy, mint Ő?

Szolgai formát vett fel

Az értelmező szótár szerint: rabszolga, szolga = minden jogtól megfosztott személy, aki teljesen egy úr tulajdonában van… ; olyan személy, aki vakon és szolgaian teljesíti más akaratát.

Az Úr Jézus Isten Fia, de amikor alászállt a földre, a mennyei Atya iránti nagy szeretetéből **szolgául ajánlotta fel magát** Istennek. Így élt az Úr Jézus egész földi életében, és arra hív bennünket, hogy ugyanaz az indulat legyen bennünk, amely Őbenne volt. („Annakokáért az az indulat legyen bennetek, a mely volt a Krisztus Jézusban is: A ki, mikor Isten formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén fel." Filippi 2:5–7)

Ilyen volt az Úr Jézus. Gondoljunk egy szolgára, egy rabszolgára, aki az urához tartozik. Nincs joga eldönteni, mit tegyen az ura udvarában. Bemegy az urához, és rabszolgaként csak azt teszi, amit az ura mond.

Isten Fia Ő, és ezért becsüljük Őt; de becsülni valakit, aki szolgául ajánlja fel magát, és arra hív bennünket, hogy mi is ugyanezt a megalázó dolgot tegyük – ezt nem sokan fogadják el.

Az Úr Jézus semmit sem tett önmagától, egyáltalán semmit. Ez az indulat volt az Úr Jézusban, és tőlünk is azt kívánja, hogy ez legyen bennünk.

Noha Isten formájában volt, noha Isten Fia volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő. Megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, és engedelmes lett mindhalálig.

Az Úr Jézus annyira csodálta és szerette a mennyei Atyát, hogy szolgaként tartotta meg Isten igéjét. Erre kaptunk elhívást mi is: hogy Krisztus igéjét úgy tartsuk meg, ahogyan a szolga az urának engedelmeskedik.

Ez az egyik leginkább megvetett dolog, a legalacsonyabb helyzet: szolgául ajánlani fel magadat valakinek, és többé nem azt tenni, amit akarsz. Figyelmen kívül hagyott, megvetett dolog ez. Mégis erre kaptunk elhívást. („Most pedig, minthogy felszabadultatok a bűn alól, Istennek pedig szolgái lettetek (felajánlottátok magatokat), megvan a ti gyümölcsötök a megszentelődésre, a vége pedig örök élet." Róma 6:22)

Minthogy Istennek szolgái lettetek… Isten nem társként lép velünk kapcsolatba. Nem csupán azt akarja, hogy elhozzuk Neki áldozatainkat (ajándékainkat), és így vásároljuk meg helyünket az Ő örökkévaló országában. Nem, Ő azt akarja tőlünk, hogy annyira szeressük Őt, hogy önként ajánljuk fel magunkat szolgául. („Véres áldozatban és ételáldozatban nem gyönyörködöl, de füleimet megnyitottad." Zsoltárok 40:7) **Krisztus szolgáinak lenni** – erre kaptunk elhívást, hogy úgy éljünk, ahogyan Ő élt. („A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt." 1János 2:6) Így éltek az Úr tanítványai, és így kell élnünk nekünk is, Krisztus szolgáiként. („Pál, Jézus Krisztus szolgája." Róma 1:1; „Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola." 2Péter 1:1)

Csak ha Őbenne találjuk meg a tökéletes szépség megtestesülését, a nagy értékű gyöngyöt, csak akkor fogjuk Őt teljes szívünkből és teljes elménkből szeretni, csak akkor ébred fel bennünk a vágy, hogy olyanok legyünk, mint Ő, hogy megtagadjuk önmagunkat, **a vágy, hogy szolgául ajánljuk fel magunkat,** és egyedül Tőle tanuljunk.

Egyedül a teljes szívből és teljes elméből fakadó szeretet indít arra, hogy önként, senkitől sem kényszerítve, szolgául ajánljam fel magamat. Egyedül ez a szolgai engedelmesség az úr iránt eredményezheti azt, hogy lépésről lépésre, minden részletében felépül bennünk az Úr képe.

Csak ha az Ő rendelései a gyönyörűségem, csak akkor fogom megtagadni önmagamat, és ajánlom fel magamat önként szolgául Neki. („Gyönyörködöm a te rendeléseidben." Zsoltárok 119:16; „A te törvényed ott van az én belsőm közepette." Zsoltárok 40:9)

Csak ha az Ő beszédei gyönyörűségünkre vannak, csak akkor építünk engedelmesen minden részlet szerint, amelyet a Szentlélek elénk hoz, csak akkor változunk el igazán. A Lélek csak akkor változtat el bennünket ékességről ékességre az Úr képére, ha teljesen, a legapróbb részletekig engedelmeskedünk Neki. („Ímé, kívánom a te határozataidat; a te igazságodban eleveníts meg engem!" Zsoltárok 119:40)

Nem lehetsz Krisztus szolgája, amíg a régi ember meg nem hal, amíg el nem határozod, hogy mindenben engedelmeskedsz. („Igaz beszéd ez: Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is." 2Timóteus 2:11)

Példaképünk, akit minden tekintetben követnünk kell, az Úr Jézus. Ő annyira csodálta és szerette az Atyát, hogy önként szolgává lett, mindenben engedelmessé. Önként lett szolgává, mert az Atya rendelései és parancsolatai egyaránt gyönyörűségére voltak. („Az az indulat legyen bennetek, a mely volt a Krisztus Jézusban is… önmagát megüresíté, szolgai formát vévén fel." Filippi 2:5–7)

Csak azoknak a gyümölcse a megszentelődés és a vége az örök élet, akiket vonzanak az Ő vonásai, és önként ajánlják fel magukat szolgául. („Istennek pedig szolgái lettetek, megvan a ti gyümölcsötök a megszentelődésre, a vége pedig örök élet." Róma 6:22)

Alapvető fontosságú megértenünk, hogy az Úr minden parancsolata, amely szerint élnünk kell, hű képe az Ő jellemének, az Ő lényének; megmutatják, hogyan élt Ő, megmutatják az Ő útjait. Minden, egyáltalán minden parancsolata valójában Őt magát ábrázolja.

Ezért egyetlen parancsolatot sem hanyagolhatunk el, mert az Úr vonásai az Ő parancsolataiban vannak jelen. Minden tanításában az Úr egy-egy vonása rejlik. Ahogyan az emberi embrióban rejtve ott van a megszületendő ember minden vonása, úgy rejlenek az Úr Jézus vonásai Isten magjában. („A mag az Isten beszéde." Lukács 8:11)

Ha tehát teljes szívemből vágyom arra, hogy az Ő jellemvonásai bennem is meglegyenek, akkor parancsolatai gyönyörűségemre lesznek, akkor szeretni fogom őket. Szolgaként örömmel engedelmeskedem minden parancsolatának, és olyanná leszek, mint Ő. („Azért szeretem a te parancsolataidat inkább mint az aranyat és a színaranyat." Zsoltárok 119:127; „Szájamat nyitom és lihegek, mert kívánom a te parancsolataidat." Zsoltárok 119:131)

Vizsgáld meg magad! Felajánlottad-e magad arra, hogy szolgaként élj, mindenben engedelmesen az Úr Jézusnak, ahogyan Ő tette a mennyei Atyával való kapcsolatában? Gyönyörűségedre vannak-e az Úr parancsolatai?

Az igazság

Az értelmező szótár szerint: igaz, feddhetetlen = bűn nélküli, tiszta, szeplőtelen, makulátlan, romlatlan.

Az Úr Jézus egyik legszebb jellemvonása **az igazság.** Szerette az igazságot, és gyűlölte a gonoszságot. („Ő igaz." 1János 3:7) A Szentírás az igazság Királyának nevezi Őt.

Ha vonz bennünket az Úr Jézusnak ez a tökéletesen szép jellemvonása, és teljes szívünkből szeretjük, akkor éhezni és szomjazni fogjuk az Ő igazságát, és vágyni fogunk arra, hogy igazként éljünk, ahogyan Ő élt. („Boldogok, a kik éhezik és szomjúhozzák az igazságot: mert ők megelégíttetnek." Máté 5:6; „Keressétek először Istennek országát, és annak igazságát." Máté 6:33)

Akik újonnan születtek, és Isten országában vannak, szeretik az igazságot, és gyűlölik a gonoszságot. Így kezünkben van egy egyszerű mérce, amellyel könnyen megvizsgálhatjuk, újjászülettünk-e. („Ha tudjátok, hogy ő igaz, tudjátok, hogy valaki az igazságot cselekszi, az ő tőle született." 1János 2:29) Isten országában az egyik legfontosabb dolog az igazság, a szentség. („Mert az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm." Róma 14:17; „Házadat szentség illeti, oh Uram, mindenkor!" Zsoltárok 93:5)

Isten országának polgárai nem csalnak, nem élnek ajándékkal, megvesztegetéssel, nem kívánják és nem sajátítják el a másét; ha iskolába járnak, nem puskáznak, nincsenek a számítógépükön lopott, kalóz programok, nem sajátítanak el és nem használnak olyan dolgokat a munkahelyükről, amelyek nem az övéik. Például nem használják magáncélra a cég autóját vagy bármely más eszközét. („Ne kívánd semmit, a mi a te felebarátodé." 5Mózes 5:21)

A Szentírás igéje figyelmeztet bennünket, hogy aki nem él igazságban, az nem Istentől született. („Ebből nyilvánvalók az Isten fiai és az ördög fiai: valaki nem cselekszik igazságot, nem az Istentől van." 1János 3:10) Ha eddig nem vetettük alá magunkat az Istentől rendelt felsőbbségnek,

ha nem szeretjük az Úr Jézus parancsát, amely azt mondja, hogy adjuk meg a császárnak, ami a császáré, ha nem gyönyörködünk benne, ha kapzsik vagyunk, és nem akarjuk megfizetni az adónkat, ha feketén dolgozunk, ha hálapénzt adunk a kórházban és más helyeken, ha a világ televíziója, internete a táplálékunk… akkor nem vonz bennünket az Úr Jézusnak ez a jellemvonása, és nem vágyunk arra, hogy úgy éljünk, ahogyan Ő élt. („Adjátok meg azért ami a császáré, a császárnak." Máté 22:21)

Vizsgáld meg magad: Éhezed és szomjazod-e, hogy mindenben igaz légy? Abban az igazságban akarsz-e élni, amelyben az Úr Jézus élt?

Összegzésként könnyen észrevehetjük, hogy azokban a dolgokban, amelyekben Ő élt, minket is arra hívott el, hogy éljünk, és élhetünk is úgy, ahogyan Ő élt. Ha így élünk, a Szentlélek elváltoztat minket ékességről ékességre az Úr képére, amíg el nem jutunk a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.

Csak ha úgy élünk, ahogyan Ő élt, vésődhetnek belénk az Ő jellemvonásai: az Ő igazsága, hosszútűrése, jósága, szeretete, irgalma…

Ez a cikk az Átformálva Krisztus képére – Tiszta Ige – Lelki ébredés forrásai című füzetből származik, amely ingyenesen elérhető az interneten PDF formátumban.

Tovább a következő cikkre: Krisztus iskolája – Tiszta Ige – Lelki ébredés cikkek

---

Sursa: *Úgy kell élnünk, ahogyan az Úr Jézus élt* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/ugy-kell-elnunk-ahogyan-az-ur-jezus-elt